

“Acılarımız, korkularımız ortak”

Karin Karakaşlı: “Ben genç okurların bir Ermeni ve bir Kürt karakterden de bir parça etkilenmesini, bunlar da kimmiş diye sormasını, çevresinde var mı, yok mu diye şöyle bir bakınmasını arzu ettim.”

SEÇİL EPİK

Editörlüğünü Semih Gümüş'ün yaptığı **Köprü Kitaplar** Dizisi'nin 17'nci kitabı **Karin Karakaşlı** imzasıyla okurla buluştu. Adından da anlaşılacağı üzere **Köprü Kitaplar**'ın amacı hem genç okurla çağdaş Türk edebiyatı arasında da hem de gençlerle hayat arasında bir köprü kurmak. İşte bu hikâyelere bir yenisi daha eklendi. **Karin Karakaşlı**'nın incelikli kaleminden çıkan **Dört Kozalak**, hepimizin çok iyi bildiği bir dönemin, üniversite sınavlarına hazırlanma sürecindeki dört gencin ve onları bir araya getiren Osman Hoca'nın romanı.

Karakaşlı, bu çok iyi bildiğimiz korku, tedirginlik bazen de umut dolu dönemi her biri farklı ailelerden gelen, bambaşka kişiliklere sahip Emre, Kumru, Şerzan ve Mari'nin dünyasından yola çıkarak anlatıyor. Öyle hassas duyarlıklara dokunan bir roman ki bu sadece gençlerin edebiyatla arasında da bir köprü kurmuyor; yetişkin bir okurun da geride bıraktığı büyüme serüveniyle arasında da bir köprü kurmasını sağlıyor.

Karakaşlı ile Agos gazetesinde, gazeteyi baskıya yetiştirmek için geç saatlere kadar çalışacaklarını söylediği bir akşam buluştuk. Yazarın, artık kitabın kendisinin olmaktan çıkıp kendi serüvenine başladığını belirttiği bu dönemde, **Köprü Kitaplar** Dizisi'ne dâhil olma süreci, kitabın değdiği hassas noktalar ve kendi gençliği üzerine zihin açıcı bir sohbet gerçekleştirdik...

Dört Kozalak, Didem Madak'a ve kızı Fusun'a adanmış bir kitap. Bu vesileyle biraz da **Karin Karakaşlı**'nın hayatında şiirin ve Didem Madak'ın yeri nedir bundan bahsedelim mi?

Tabii ki seve seve. Kitapta fark edeceğiniz üzere epey bir şiir var. Aslında yine riskli bir alan. Genç ve şiir de pek yan yana gelesi şeyler değil. Ama ben inadına tam da onların coşkusunun şiire çok denk geldiğini düşünüyorum. Dozunda verilmiş tatlı buluşmaların damakta bir ilk tat bırakacağına inanıyorum. Kendim şiiri çok sevdiğim için dayanamadım ve şiirler araya karıştı. Didem Madak zaten neredeyse benim hayatıma eşlik eden biri. Onu kaybettiğimiz herhangi bir edebiyatçı olarak değil, hayatımın yoldaşı olarak yaşıyorum. Ve görebilme şansım olsa onun şahsında yine Fusun'a imzalayıp vermek isterdim bu kitabı. Şimdi yine imzalayıp vereceğim; o da hissetsin

Karin Karakaşlı'nın incelikli kaleminden çıkan **Dört Kozalak**, hepimizin çok iyi bildiği bir dönemin, üniversite sınavlarına hazırlanma sürecindeki dört gencin ve onları bir araya getiren Osman Hoca'nın romanı.

Fotoğraf: Deniz Toprak

ve buraya bir şekilde eli değmiş olsun istedim.

Dört Kozalak gençlik romanı tanımıyla çıkıyor. Fakat kendi okuma deneyimimden de biliyorum ki bu hem gençlere hem yetişkinlere dokunacak bir roman. Hem diliyle hem anlattığı hikâye ile büyümekte olanları ve büyümüşleri aynı noktalarda birleştiriyor. Peki, yetişkinleri ve gençleri aynı anda içine çekebilen bu dil ve hikâye nasıl oluşturuldu?

İyi gençlik kitabı deyince benim aklıma hep Küçük Prens gelir. Hayatımız boyu bize eşlik eder. Edebiyatı açıcısı gençler veya yetişkinler için diye ayıramıyordum mümkün değil. Elbette ki bir kategori var. Özellikle çocuk edebiyatında çok yalın, çok ekonomik bir dil ve çok esaslı, sürükleyici bir kurgu için epey bir mücadele veriyorsunuz ve edebiyattan çok fazla şeyi aslında çocuk edebiyatından öğreniyorsunuz. Ama onun dışında edebiyat edebiyattır. Ve aslında bir kitap içimizdeki çocuğa da bir çocuğun içindeki yaşlı ruha da değebilirdi. Hüzünlerimiz, sıkıntılarımız, acılarımız, korkularımız ortak. Bir genç onu yetişkinden daha farklı yaşamıyor. Hatta çok daha cesaretli, çok daha çaresizce haykırıyor. O yüzden kitabın hikâyesinin tabii ki gençler ve gençler nezdinde yetişkinlere hitap etmesini istedim. Dil ve hikâye her

zaman olduğu gibi bana teknik açıdan da çok şey öğretti. Burası bir okul öğrenmekle bitmiyor.

Çok farklı ailelerden ve etnik kökenden gelen bu çocuklar Dört Kozalak'ta aynı zamanda bir Türkiye resmi de çiziyor. Emre, Kumru, Şerzan, Mari bir romanda nasıl ve en çok da neden buluştu?

Herkes çok değişik bir dünyadan geliyor; ev diye çıktığı yerden. Bunun dört örneğini, kimi zaman etnik ve dini farklılıklarına da dokunarak, dolayısıyla o hassasiyetlere ders kitaplarında, okullarda nasıl yaklaşıldığını da sorgulayarak yazmak istedim. Daha da fazla karakter yaratılabilirdi. Çünkü her biri biricik. Bana bu dört isim geldi. Emre mesela çok rol çaldı. Emre ile Kumru benim ilk tahayyülümde bu kadar çok önde değillerdi. Ama sizin tahayyülünüz ve kitapla beraber olan yolculuk bambaşka bir şey. Emre'nin giderek bir evrilme hikâyesi anlattığını, Kumrunun ise tam da başarıya odaklanması gereken bir anda ilk aşkı yaşamayı ve gerçek hayatta da zaten böyle olan o zorluklarla nasıl başa çıkılacağını anlatmak geldi içimden. Dört ayrı hikâye ülkenin geneline dair gerçekten farklı şeyler anlatsın istedim. Çünkü belli konulara daha genç yaştan hakkaniyetle, samimi yetle yaklaşılmazsa zaten önyargılar o

zamandan oluşuyor. Ben genç okurların bir Ermeni ve bir Kürt karakterden de mesela bir parça etkilenmesini, bunlar da kimmiş diye sormasını, çevrelerinde varsa konuşmaya başlamasını yoksa şöyle bir bakınmasını arzu ettim. Ben kimlik politikalarının ayrıştıran kısmında duran bir insan değilim. Herkesin haklarının verilmesi ama o haklarında hepimizi çoğaltması noktasına bakan, edebiyat dışındaki bütün çalışmalarını da buna yoğunlaştıran bir insanım. Bu kimlikler aslında kıyafetler gibi kimi zaman birini kimi zaman başka birini giyiyorsun ama esas olan içinde bir öz var. Aynı şekilde ağlıyorsun, aynı şekilde kıvrılıp uyuyorsun ve aynı şekilde uyanıyorsun. İşte o özde dilini bile bilmediğin yabancılarla kurabileceğin bir bağ var. Ben o bağa çok inanıyorum ve zaten insanlığı kurtarabilen tek şey o. Özellikle gençler bu konuda daha cesaretli oldukları için de onlara alabildiğine bu özgürlüğü tanımak istedim.

DÖRT KOZALAK
Karin Karakaşlı
Günışığı Kitaplığı
2014, 160 sayfa, 13 TL.